

**ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΟΜΙΛΙΑ
ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΡΗΤΗΣ
κ.κ. ΕΥΓΕΝΙΟΥ, ΕΚ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΗΣ
Α.Θ.ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΤΟΣ, ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ
ΗΜΩΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ,
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ ΤΟΥ
ΜΑΚΑΡΙΣΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΥΔΩΝΙΑΣ καί ΑΠΟΚΟΡΩΝΟΥ
Κυροῦ ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ.**

(Χανιά, Ἱερός Καθεδρικός Ναός Εἰσοδίων
τῆς Θεοτόκου, 12 Ἀπριλίου 2025)

«Τήν ψυχωφελῇ πληρώσας Τσσαρακοστήν» τῆς
ζωῆς Του, ὁ καλός ἀδελφός μας Μητροπολίτης
Κυδωνίας καί Ἀποκορώνου Δαμασκηνός, μελωδῶν τό
«Κύριε δόξα Σοι», ἐκδημεῖ ἀπό τῶν προσκαίρων
τοῦ κόσμου τούτου εἰς τά αἰώνια, «ἀπό τῶν
λυπηροτέρων ἐπὶ τά θυμηδέστερα», γιά νά
ἀναπαυθεῖ ἀπό τούς πόνους καί τούς κόπους μιᾶς
ὀλοκληρωτικά ἀφιερωμένης στόν Χριστό βιοτῆς.

Τόν προπέμπομε σήμερα μέ βαθειά τιμή,
ἀγάπη καί σεβασμό, ἀλλά καί μέ τή χαρμολύπη
αὐτῆς τῆς ἡμέρας, ἐπαναλαμβάνοντας καί
παραλλάσσοντας, ὡς πρός τό ὄνομα, τόν Κυριακό
λόγο γιά τό Λάζαρο: «Δαμασκηνός, ὁ φίλος
ἡμῶν, κεκοίμηται».

Σεβασμιώτατοι καί θεοφιλέστατοι ἀδελφοί,
Ἐντιμότατοι ἄρχοντες, καί πάντες οἱ
περιλειπόμενοι.

Αὐτό ἦταν πρῶτα καί πάνω ἀπό ὅλα ὁ
μακαριστός Ἱεράρχης Δαμασκηνός, Φίλος.

Φιλόθεος, φίλος τοῦ Θεοῦ, φιλάγιος, φίλος τῶν Ἀγίων καί τῶν τῆς Κρήτης ἰδιαιτέρως καί φίλος τῆς εἰκόνας τοῦ Θεοῦ, τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἀληθινά φιλάνθρωπος.

Τό ρῆμα «φιλῶ», τό «ἀγαπῶ», νοσηματοδοτοῦσε τήν ὑπαρξή Του καί προκαλοῦσε τήν ἀνάλογη ἀνταπόκριση ἀπό ὅσους τόν γνώριζαν ἀληθινά. Γι' αὐτό ἀγαπήθηκε καί θά ἀγαπᾶται γιά πάντα, γιατί ἀγάπησε πολύ, γι' αὐτό θά τιμᾶται ἡ μνήμη του, γιατί τίμησε τήν ἱερή ἀποστολή Του, γι' αὐτό θά ζεῖ στίς καρδιές μας, γιατί κατάφερε ἐκεῖ νά ἐνθρονισθεῖ.

Γι' αὐτό καί αἰώνια θά χαίρεται, ἀφοῦ ἡ «πάντων χαρά, Χριστός ἡ ἀλήθεια τό Φῶς, ἡ ζωή, τοῦ κόσμου ἡ Ἀνάστασις», ὅπως ψάλαμε σήμερα, «τῇ Αὐτοῦ ἀγαθότητι... γέγονε τύπος τῆς ἀναστάσεως, τοῖς πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν». Ὁ μακαριστός ἀδελφός μέ τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ πορεύθηκε στήν ὁδό τοῦ μαρτυρίου τῆς ζωῆς του, μέ τό ἀνέσπερο φῶς Του φωτίσθηκε καί τό φῶς Του μετέδιδε ἀδιάλλειπτα, τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ ἔκαμε ζωή του καί, Πάσχα οὐράνιο, πρίν τό ἐπίγειο τῶν ἡμερῶν μας, ἀφοῦ προέδραμε τάχιον, κάνει ἤδη στήν ἀγκαλιά τοῦ Ἀναστάντος, ὁ Ὅποιος μέ τό θάνατό Του πάτησε τό θάνατό μας καί χάρισε ζωήν σέ ἐμᾶς «τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι».

Σήμερα, ὁ Μητροπολίτης Δαμασκηνός, ὁ ἀοίδιμος λάτρης τοῦ Τρισαγίου Θεοῦ, «ὡς οἱ παῖδες τά τῆς νίκης σύμβολα φέρων», βοᾷ στό Νικητή τοῦ θανάτου, τό «Ἦσαννά ἐν τοῖς ὑψίστοις». Σήμερα καταπαύει στόν προσωπικό του σαββατισμό, ἀφοῦ ὀλοκληρώθηκε ἡ Μεγάλη Παρασκευή Του. Ἔως ἐδῶ ἦταν τά καρφιά, τό ὄξος, ἡ λόγχη. «Ἡ ξαστεριά θά' ρθεῖ τό

Σαββατόβραδο, τότε λησμονᾶς τὰ μαρτύρια τῶν δρόμων τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς τῆς ζωῆς μας», ἔγραφε κάποτε ὁ Γέροντας Μωϋσῆς.

Ἐκ προσώπου τῆς Αὐτοῦ θειοτάτης Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κυρίου Κυρίου Βαρθολομαίου, τόν τιμοῦμε καί τόν εὐχαριστοῦμε γιά τήν ὑπέρ τῆς Ἐκκλησίας θυσιαστική αὐτοπροσφορά Του, γιά τήν ἀγάπη Του στό καθγιασμένο καί καθημαγμένο Φανάρι, γιά τό σεβασμό Του στόν Ἱερό Θεσμό Του.

Ἀλλά καί ἀπό μέρους τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης, τόν εὐγνωμονοῦμε γιά ὅσα ὑπέρ αὐτῆς ἐργάσθηκε καί ἐμόγησε τίμια καί σεμνά. Ἱεράρχης ἀγνός καί ἄκακος, ἄδολος καί μέ ὑψηλό τό αἶσθημα τῆς εὐθύνης τῆς ἀποστολικῆς του διακονίας, συνετός καί σώφρων Συνοδικός συμπάρεδρος, πολιτεύθηκε ἐπί γῆς ὡς οὐρανοπολίτης. Καί ἔγινε ἀρετῆς διδάσκαλος μέ τήν ἁγία ταπείνωση τῆς ἀγαθῆς του καρδίας, μέ τήν ἄδολη ἀναστροφή καί πολιτεία του, μέ τήν μακροθυμία, τήν ἀνεξικακία, τήν πραότητα, τήν συγχωρητικότητα, μέ τήν ἁγία ἀπλότητά του.

Κατάφερε νά γίνει ὁ Δαμασκηνός ὅλων γιατί ἦταν πρῶτιστα ὁ Δαμασκηνός τοῦ Θεοῦ, ὁ Δαμασκηνός τῆς Ἐκκλησίας, ὁ φίλεργος καλῶν ἔργων προϊστάμενος. Ἦταν ὁ πονεμένος πού γνώριζε νά ἀπαλύνει πόνους, ὁ ἐσταυρωμένος, πού ἔβλεπε στό βάθος τοῦ δρόμου τό φῶς καί τήν ἐλπίδα τῆς Ἀναστάσεως καί αὐτό κήρυττε αὐθεντικά.

Τό «Τελειωθεῖς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς, ἀρεστή γάρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ. Διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Ἡρπάγη, μή κακία ἀλλάξη σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ» ἰσχύει ἀπόλυτα γιά ἐκεῖνον. Ὅπως

ισχύει καί ὁ λόγος τοῦ Γρηγορίου Νύσσης γιά τόν ἀδελφό του Μέγα Βασίλειο, ὁ ὁποῖος θεωρῶται ριζικά στήν παροῦσα περίσταση, γι' αὐτό καί κρίνω σκόπιμο νά τόν ἐπαναλάβω: «Σωφροσύνη ἐν αὐτῷ τό ἐφέστιον, σοφία τό κτῆμα, δικαιοσύνη δέ καί καθαρότης τά λαμπρά τῶν οἰκοδομημάτων κάλλη, ἐν οἷς ἐνδιαιτῶμενος ἐπηγάλλετο».

Σωφροσύνη, σοφία, δικαιοσύνη, ἦταν τά στολίδια τῆς ψυχῆς του, πού δέν πεθαίνουν μέ τό φθαρτό θνητό μας σῶμα καί πού αἰώνια καταστολίζουν τό πρόσωπο καί ὑπάρχουν ὡς παραμυθία, ἀλλά καί ὡς παραδειγματισμός τῶν γενεῶν πού θά παραλάβουν τή σκυτάλη τῆς ζωῆς.

Εὐγενής, εὐσεβής, ἱεροπρεπής, εὐσυνείδητος, ἔντιμος, αὐθεντικός καί ἀνυπόκριτος, γνήσιος ἐκκλησιαστικός ποιμένας, ὁ ἀδελφός μας Δαμασκηνός ἀφήνει παρακαταθῆκες ἡθους μοναδικοῦ καί σπάνιου στούς καιρούς μας. Γι' αὐτά ὅμως ἀρμόδια νά γράψει εἶναι ἡ Ἐκκλησιαστική μας ἱστορία. Ἐμεῖς αὐτήν τήν ἱερή στιγμή, ὀφειλετικά μαρτυροῦμε γιά τήν εὐλάβεια, τήν πίστη, τήν ἀγάπη τοῦ μακαριστοῦ Ἐπισκόπου στήν Ἀγία μας Ἐκκλησία καί σέ ὅσα διακρατεῖ καί διαφυλάσσει μέσα στούς αἰῶνες.

«Δαμασκηνός ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται». Ὡς ἀναπαύεται πλέον μέχρι τή στιγμή τῆς κοινῆς Ἀναστάσεως στή γαλήνη τῆς αἰωνιότητος, ὥς πρεσβεύει στό οὐράνιο θυσιαστήριο γιά τήν Ἐκκλησία μας καί γιά ὅλους ἐμᾶς καί ἀπό ἐκεῖ, ὁ ἀγαθός Ποιμενάρχης, ὥς καμαρώνει τά πνευματικά του ἔκγονα «φέροντα κλάδους ἀγαθοεργίας» καί συνεχίζοντας τή δική του διακονία στό ἐπί γῆς γεώργιο τοῦ Κυρίου.

Ὡς εἶναι ἡ μνήμη του αἰωνία καί ἄληστος καί ὥς μᾶς συνοδεύει ἡ ἀγία εὐχή του στή

Μεγάλη Τεσσαρακοστή τῆς δικῆς μας ζωῆς μέχρι τό προσωπικό μας Πάσχα.

Ἡ Κρήτη μας καί οἱ Κρητες, τά Χανιά μας ιδιαίτερα, ἡ Ἐκκλησία μας, ὅλοι ἐμεῖς θά τόν τιμοῦμε παντοτινά, γιατί αὐτό τό κέρδισε καί τό ἀξίζει.

Καλό παράδεισο Δαμασκηνέ μας, «ἀγαθέ καί πιστέ. Καλό Παράδεισο Σεβασμιώτατε, Θεοπρόβλητε, Θεοτίμητε καί πολυφίλητε ἀδελφέ μας. «Εἵσελθε χαίρων εἰς τήν χαράν τοῦ Κυρίου σου» ταῖς πρεσβεΐαις τοῦ Πρωτεπισκόπου μας, τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Τίτου, πού τόσο ἀγαποῦσες καί πού ποτέ δέν ἔλειψες ἀπό τό προσκλητήριο τῆς τιμῆς Του.

Εὐλογημένα τά ἐξόδιά σου ἀπό τό Ναό αὐτό τῶν Εἰσοδίων τῆς Μεγάλης μας Μητέρας γιά τελευταία φορά.

Εὐλογημένα τά εἰσόδιά σου στή Βασιλεία τῆς Παναγίας καί Ζωαρχικῆς Τριάδος, «ἐνθα οὐκ ἔστι πόνος, λύπη καί στεναγμός, ἀλλά ζωή ἀτελεύτητος».

Καλό Παράδεισο ἀγαπημένε καί μακαριομνημόνευτε ἀδελφέ καί συλλειτουργέ καί καλή Ἀνάσταση. Εὐχου ὑπέρ τῆς ποιμνῆς σου καί ὑπέρ ἡμῶν τῶν ἀγαπώντων σε καί «τιμώντων τήν μακαρίαν σου ἄθλησιν».